

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BRĂILA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința Nr.368/2013

Ședința publică de la 2013

Completul compus din:

Președinte:

Grefier: Popa

Pe rol fiind pronunțarea asupra a cauzei de contencios administrativ privind pe reclamanta SC **CTIO TRADE SRL** cu sediul în Brăila, str. nr. în contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRĂILA**, cu sediul în Brăila, str. Delfinului, nr.1, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2013, susținerile orale ale părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța având nevoie de timp pentru a analiza actele și lucrările dosarului, a amânat pronunțarea pentru astăzi, data de mai sus.

În urma deliberării, instanța a pronunțat următoarea sentință de contencios administrativ:

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față ;

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 5/2010, reclamanta SC **CTIO TRADE SRL**, în contradictoriu cu pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Brăila** a contestat Decizia de impunere nr. 2010 solicitând anularea acesteia și obligarea pârâtei la plata sumei de lei reprezentând rambursare TVA.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că la data de 01.07.2009 i-a fost cesionat dreptul de achiziționare a imobilului „I” la pretul de lei conform facturii seria nr. 2009 achitat integral. Întrucât ambele firme erau plătitoare de TVA, taxa aferentă acestei tranzacții a fost în valoare de 8.203 lei, solicitarea de restituire fiind respinsă.

În opinia reclamantei, decizia de impunere este nelegală întrucât organul de inspecție fiscală a asimilat cesionarea dreptului de achiziție a imobilului cu dreptul de proprietate și în mod eronat a considerat că imobilul va fi destinat activității de închiriere și nu cel de comerț cu amănuntul. De altfel, a precizat reclamanta, la data de 2009 când a fost înaintată cererea către organul fiscal, societatea nu avea transferat dreptul de proprietate.

În drept, reclamanta a invocat prevederile Legii nr.571/2003, O.G. nr.92/2003, H.G. nr.44/2004 și Legii nr.554/2004.

Prin întâmpinarea formulată de pârâtă s-a invocat excepția inadmisibilității acțiunii prin prisma O.G. nr.92/2003 și Legii nr.554/2004 întrucât reclamanta a formulat două căi de atac împotriva aceluiași act administrativ, respectiv contestația înregistrată sub nr. 108/2010 soluționată prin Decizia nr.108/2010 și prezenta acțiune.

Pe fondul cauzei, pârâta a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată întrucât în anul 2008 reclamanta a realizat venituri totale în sumă de 20.129 lei numai din operațiuni scutite fără drept de deducere (închiriere de bunuri imobile), pro-rata de deducere definitivă pe anul 2008 fiind 0 care devine pro-rata provizorie pe anul 2009. În acest mod, în mod corect s-a considerat că reclamanta nu poate beneficia de returnarea TVA-ului care trebuia să se deducă în baza pro-rata provizorie pe anul 2009.

Pârâta a mai precizat că reclamanta trebuia să solicite anularea înregistrării ca plătitor de TVA potrivit art.153 din Legea nr.571/003 și pct.66 (7) din H.G. nr.44/2004.

Prin sentința nr.440/FCA/2011 s-a anulat ca netimbrată acțiunea întrucât reclamanta nu a completat timbrajul astfel cum este stabilit de dispozițiile legale și s-a pus în vedere de instanță potrivit Legii nr.146/1997 și codul de procedură civilă.

Recursul declarat de reclamantă a fost admis prin decizia nr.4695/2011 a Curții de Apel, dispunându-se totodată casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare, instanța de control reținând că SC Trade SRL a fost în situația unui caz fortuit necunoscând obligația stabilită în sarcina sa.

În rejudecare, cauza a fost înregistrată sub nr. 108/2010* iar reclamanta a depus, la data de 7 martie 2012 cerere completatoare și precizatoare a acțiunii în care a arătat că a înțeles să conteste atât decizia de impunere nr. 108/2010 cât și Decizia nr.108/2010 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Brăila solicitând anularea acestora, obligarea intimatului la rambursarea de TVA în sumă de 20.129 lei actualizată la suma de 20.129 lei prin aplicarea indicelui de inflație și a dobânzii legale în sumă de 20.129 lei.

La termenul de judecată din data de 26.03.2012 pârâta a invocat excepția tardivității formulării contestației introdusă împotriva deciziei nr.108/2010 astfel cum a fost precizată prin cererea completatoare și s-a pus în discuție și excepția inadmisibilității acțiunii introductive invocată în întâmpinare.

Prin sentința nr. 1099/FCA/26.03.2012 a Tribunalului Brăila s-a respins ca tardiv formulată contestația introdusă de reclamantă împotriva deciziei nr.108/2010 emisă de pârâtă și ca inadmisibilă contestația împotriva deciziei de impunere nr. 108/2010 a aceleiași pârâte.

Instanța de control judiciar a admis ca fondat recursul declarat împotriva acestei hotărâri prin decizia nr.5996/2012 și a dispus casarea

sentinței nr.44/FCA/22.02.2011 și trimiterea cauzei spre rejudecare a cauzei pentru soluționarea fondului apreciindu-se că acțiunea astfel cum a fost precizată este introdusă în termen și admisibilă.

Dosarul a fost înregistrat la Tribunalul Brăila la data de 23.12.2012 sub nr. 5772/113/2010**.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri depuse la dosar de reclamantă.

Examinând prezenta acțiune completată și precizată prin prisma actelor și lucrărilor dosarului și a prevederilor legale aplicabile în materie, tribunalul o va aprecia ca nefondată pentru următoarele considerente :

Prin decizia de impunere nr. 20310/05.07.2010 emisă de D.G.F.P. Brăila s-a stabilit ca urmare a inspecției fiscale parțiale a reclamantei că aceasta datorează TVA suplimentar de plată în cuantum de 79.701 lei fiind respinsă solicitarea acesteia de deducere a sumei respective întrucât în anul 2008 agentul economic a realizat venituri doar din operațiuni scutite fără drept de deducere.

Împotriva acestei decizii reclamanta a formulat contestație pe cale administrativ fiscală care a fost respinsă prin Decizia nr.108/2010 emisă de A.N.A.F. - D.G.F.P. Brăila ca neîntemeiată apreciindu-se că SC "Trade SRL nu intră sub incidența prevederilor art.147 alin.3 din Legea nr.571/2003 deoarece acest articol se referă la deducerea taxei pentru persoane parțial impozabile. S-a mai arătat că din analiza documentelor reiese că SC

SA în calitate de furnizoare a cesiunii de drepturi nu a declarat nici un fel de livrare prin decontul de TVA aferent perioadei fiscale la care face referire factura fiscală nr. 2010.2009.

Această decizie a fost considerată nelegală de către reclamantă întrucât în mod eronat s-a asimilat cesionarea dreptului de achiziție a imobilului cu dreptul de proprietate al acestuia (transferul urmând a se efectua după controlul fiscal – decembrie 2009) și s-a presupus că imobilul va fi destinat activității de închiriere și nu cel de comerț cu amănuntul a altor bunuri nou în magazine specializate.

Tribunalul reține că la emiterea deciziei de impunere nu s-au avut în vedere susținerile reclamantei, nici unul din cele două motive nefiind întemeiat.

Astfel, pârâta prin inspecția fiscală nu a considerat că imobilul necumpărat la data controlului urma să fie închiriat, în realitate nu a fost avut în vedere ca bun individualizat. Aspectul ce vizează aceste operațiuni de închiriere a reprezentat fundamentul raportării dreptului și cotei de deducere a TVA-ului înscris în factură. În concret, s-a constatat că reclamanta a realizat în anul 2008 doar venituri din operațiuni scutite de TVA fără drept de deducere potrivit art.126 alin.9 lit.c și art.141 alin.2 lit.e din Legea nr.571/2003. Or, în această situație, s-a calculat pro-rata provizorie pe anul 2009 ca fiind „0” conform art.147 alin.9 din codul fiscal, din aceasta putându-se deduce suma solicitată de reclamantă cu titlu de TVA în baza art.147 alin.13 lit.a din același cod.

Prin urmare, faptul că reclamanta, deși era înregistrată ca plătitor de TVA, prin realizarea veniturilor fără drept de deducere s-a aflat în situația imposibilității rambursării TVA-ului facturat.

Este nerelevant în cauză faptul că cesiunea de drepturi vizează un imobil ce urma să fie folosit în scop turistic astfel cum a arătat reclamanta întrucât operațiunea de deducere a TVA-ului nu se raportează la acest aspect ci la dreptul de deducere descris mai sus ce constă în calculul pro-ratei provizorii.

Având în vedere aceste motive și prevederile legale menționate, tribunalul va aprecia că Decizia nr.108// .2010 este temeinică și pe cale de consecință, în temeiul art.18 alin.1 din Legea nr.554/2004 în referire la art.218 din Codul de procedură fiscală, va respinge ca nefondată prezenta acțiune completată și precizată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge ca nefondată acțiunea completată și precizată formulată de reclamanta SC **IO TRADE SRL** cu sediul în Brăila, str. , nr. , județul Brăila, în contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRĂILA**, cu sediul în Brăila, str. Delfinului, nr.1, județul Brăila.

Cu drept de recurs în termen de de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 2013.

Președinte,

Grefier,

Red. 2013

Dact. 2013

4 ex